

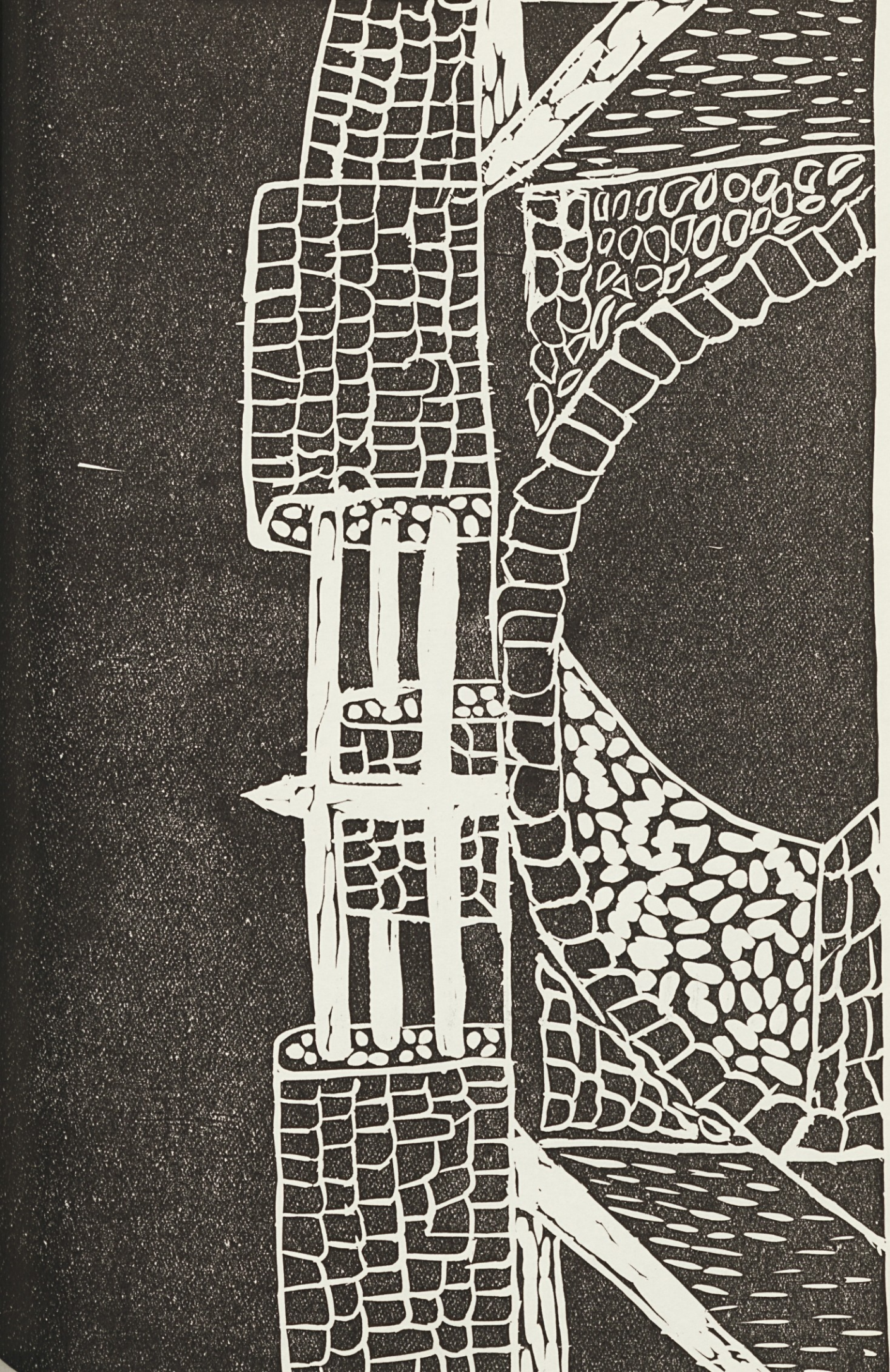
Brennrotte besede 2 ✓

normanski krožek šentrupent

kt. 19461

Koj oče je včasih mnogo risal. Jez sem ga pri tem opazoval in tako sem dobil veselje do risanja.

Najraje rišem s svinčnikom. Prej sem najraje risal starinske predmete in tako sem lani prišel na svoj račun, ko smo risali predmete v kmečkem muzeju na Veseli gori. Sedaj pa se je koj okus spremenil, saj raje rišem portrete ljudi in karikature. Doma sem narisal veliko portretov in med njimi tudi portret tovariša Tita. Najbolj pa se mi je posrečil portret sošolca, ki smo ga delali pri likovnem pouku. Še najraje pa rišem karikature, ki se mi včasih bolj ali manj posrečijo.

Miran Šiško, 7. razred

Zelo rada rišem na črni list lepljenke z belo tempero. Najraje rišem otroke, ki delajo sneženega moža, ker je zame najlepši letni čas zima, ker je takrat dovolj snega.

Marija Lamovšek, 5. razred

Rada rišem rože, gozd in travnik z rodenimi barvicami. Najraje rišem v jeseni, ker je listje v gozdu pisano. Najraje pa rišem rože. Radiče zato, ker imajo na stebelčkih lepe zelene lističe. Skoraj na vsako risbo nareduim tudi veliko sonce, ker imam rada rumeno barvo.

Tadeja Zupan, 2. razred

KAROL SEM DE PREGANJAL S TRAHOVE na podstrežje, je nekaj za-

Pot iz doline v našo hrabrovsko vas je dolga in pelje tudi skozi gozd. Ko sem šel nekega dne zelo pozno zvečer domov, me je bilo zelo strah. Bil sem namreč še zelo majhen in nikoli prej nisem tako pozno hodil domov. Zdelo se mi je, da bodo iz zapuščenih hiš in starih kozolcev planili name razbojniki, tatovi in me bodo pretepli; da bodo prišli gusarji in me pokončali že s svojim pogledom. Spomnil sem se na vojno. Mislil sem, da bodo zdaj planili Nemci name in zavpili: "Zdaj te pa imamo, ha, ha, ha!" Slišal sem njihov krohot. Opo- tekejčče sem tekel naprej.

Ko sem prišel v gozd, sem mislil, da bo boljše, vendar je bilo še slabše. Visoka temna drevesa so kakor velikani raztegovali svoje veje. Zdelo se mi je, da so dejali, da me bodo vrgli v vesolje. Nekje je počila veja; stresel sem se od strahu. Pred mano je začela skovikati sova; spreletavati me je začela smrtna zona, zatisnil sem ušesa in bežal, bežal. Kmalu se je pokazala luč skozi naše domačije. Le še klanec je bilo treba preteči in bil sem doma. Doma sem hitro skočil v hišo, za sabo hitro zaloputnil vrata, jih zaklenil ter še pregledal, če je res dobro zaprto. Zakaj vse to? Lahko bi prišli strahovi za menoj in me "pojedli".

Zelo sem se spotil. Ko sem pogledal, koliko je ura, sploh nisem mogel verjeti, kako hitro sem prišel domov. Bil je res rekorden čas: sedem kilometrov v eni uri! In nobeden od strahov me ni "pojedel".

Martin Mejaš, 7. razred

Zvečer sem šla na podstrešje po čebulo. Ko sem prišla na podstrešje, je nekaj zaškripalo. V kotu sem videla dvojico svetlikajočih se kroglic. Pri srcu me je stisnilo in srce me je začelo močno razbijati. Vseeno sem šla naprej. Ko sem prišla do čebule, sta se kroglici začeli premikati. Odskočila sem. Tedaj se je proti meni zapodil maček. Z vsem strahom sem čakala, kaj bo. Mama me je že klicala, a jaz sem bila še zmeraj vsa trda. Ker mi ni maček nič naredil, me je strah minil, pobrala sem čebulo in odšla dol. Sama sebi sem se smejala.

Danica Lamovšek, 7. razred

Nekega večera mi je mama velela, naj grem na podstrešje po sladkor. Vzela sem svečo, ki mi je spotoma ugasnila.

Na misel mi je prišlo, če morda sveča gori in je ne vidim. Mimo mene je švignila miš. Tako sem se ustrašila, da bi kar zakričala. Vzela sem sladkor. Ko sem šla v kuhinjo, me je ustrašil brat, ki je stal za vrati. Zraven je bila na srečo mama, da je prišla sladkor, ker bi ga drugače od strahu stresla.

Od takrat me je zmerom strah.
Rezi Gregorčič, 6. razred

Ko sem bila še najhna, sem neko noč zlezla k manici in očku.

"Strah!" sem zavpila. "Strah! Beži!" Manica me je tolažila, da je to le moja punčka. Jaz pa, ki sem res videla "strah", kako premika svojo glavo, sem še kar naprej vpila. A ker sem se bala, da se ne bi zbudila še sestrice, sem utihnila in kralu tudi sama zaspala.

Zjutraj, ko sem se zbudila, sem videla, da je bil tisti "strah" s premikajočo glavo res moja punčka.

Damjana Zupan, 4. razred

K O B I L A J A Z M O J O Č K A M

Le kaj bi bilo, če bi bila jaz moj oče? Verjetno bi bila drugačna, kot je moj oče. Imela bi najlepši avto in dobro službo. Otrokom bi kupila najlepše stvari. Nosi-
la bi se po modri, saj tudi moški nosijo oblačila po najnovejši modi in ne samo ženske.

Otroke bi vozila na izlete in bi jim dovolila, da bi šli na vsak izlet in na vsa tekmovalja in lahko bi obiskovali vse krožke na šoli.

Verjetno pa bi vsak dan zamudila službo, saj zelo rada spim.

In tako raje ostanem to, kar sem.

Jožica Breznikar, 8. razred

Bila bi bolj stroga in ne bi dopuščala, da bi se otroci pretepali.

Slavka Krnc, 7. razred

Bila bi bolj stroga. Če kdo od otrok pri kosilu ne bi jedel, bi za kazen ne do-
bil malice ali večerje.

Marijana Urbič, 8. razred

K O B I B I L A Š E E N K R A T M A J H N A

Ne vem, kako je bilo takrat, ko sem bila majhna. Vem pa, da je moralo biti lepše kot sedaj. Ni bilo treba hoditi v šolo, ni bilo treba znati šteti do tri, skratka, življenje je bilo brezskrbno. Sedaj pa se je treba učiti in hoditi v šolo, zato bi bila rada še enkrat majhna. Bojim se odrasli. "Zakaj se bojiš odrasti?" boste nemara rekli. Ker se bojim biti velika in samostojno živeti. "O sem bila majhna, se nisem zavedala, da živim kot svobodni ptiček, sedaj pa se tega močno zavedam. Zato si želim postati še enkrat majhna.

Mojca Lokar, 5. razred

Stara sem dvanajst let. Imam tri brate. Najmlajša sta dvojčka. Dobila sem ju, ko sem bila stara osem let. Sedaj pa ju gledam in razmišljam, koliko boljše bi bilo, če mojih bratcev dvojčkov ne bi bilo. Ko bi bile še enkrat majhna, ne bi prosila mami-ce za bratca ali sestrico. Raje bi bila samo z bratom Markom. Več časa bi imela za gledanje televizije. Pa tudi k prijateljicam bi lahko večkrat šla. Zdaj pa, kamor grem, gresta z mano tudi bratca dvojčka, ki mi seveda tudi nagajata. Tudi kar se včasih jezim nanju, ju imam vseeno zelo rada.

Alenka Kotar, 5. razred

Poleg vsakdanjih skrbi in učenja si večkrat zaželim, da bi bila še enkrat majhna, da bi bila stara tri leta.

In kaj bi bilo potem? Oh, kako bi bilo lepo! Z mamo in atom bi hodila na sprehode, igrala bi se s svojimi punčkami iz cunj in s prijateljicami. Tedaj mi ne bi bilo treba pisati domačih nalog in se učiti. Lahko bi se igrala po mili volji, lahko bi spala vse dopoldne; sedaj si tega ne morem in ne smem privoščiti. Če pa bi bila še enkrat majhna, bi pa tudi odrasla in bi me čakal e enake skrbi ali pa še celo večje, kot jih imam. Tako spet ne vem, če se spleča.

Jožica Brezniker, 8. razred

Želim, da bi bila stara tri leta, da bi znala otročje govoriti in komaj dobro hoditi. Nagajala bi starejšim otrokom, z mlajšimi pa bi se igrala. Smejala bi se svoji govorici in otroškim kretnjam. Sestro bi prosila, da bi me učila brati in pisati in bi si želela v šolo. Zelo bi bila vesela, kadar bi se kam peljali. Oče in mama bi me povsod vzela s seboj, v avtu bi sedela spredaj v materinem naročju in bi veliko videla. Vsi bi me ljubili in me imeli radi. Bilo bi zelo lepo in jaz bi se se dobro počutila.

Marija Grell, 7. razred

N A R A V A ki ni je zelo všeč.

NARAVA. Tako preprosta in vsakdanja beseda, pa vsebuje narava toliko lepega, zanimivega in zdravega. Narava mi pomeni razvedrilo. Toliko lepega je v njej, da se moram sprostiti, že ko mi oči obstanejo na oddaljenih gričkih, ki jih boža še zaspano sonce. Zame je narava lepa prav v vseh časih.

POMLAD. Takrat je čudovit pogled na še ne razcveto popje in brstje, ki se lesketa v jutranji megli. Takrat poženejo izpod snega zvončki in drugo spomladansko cvetje. POLETJE. Takrat že bolj varno stopam po listju in opazujem gozdne rastline in njihove zanimive cvetove. Travniki so vsi pisani in ob lahkem vetru se cvetlice zazibljejo in ždi se ti, da vidiš živo mavrico.

JESENI. Tokrat zorijo poljski prideški. Narava nas vse obdari s svojimi sadovi.

ZIMA. Vsa narava se lesketa v tisočih malih lesketajočih se zrnčih, vse jabelo in mehko.

In prav zaradi vseh teh lepot ljubim NARAVO.

Jožica Breznikar, 8. razred

Narava je zelo lepa. Lepi so njeni gozdovi, travniki in cvetlice. Še posebno jo ljubim spomladi, ko se zbudi iz zimskega spanja in ozeleni v vseh najrazličnejših barvah. V naravi so najrazličnejše živali, ki s svojo lepoto krasijo naravo. Naravo pa kresi tudi človek, ki urejuje okolje in skrbi, da ni onesnaženo.

Marija Markeljč, 8. razred

Gozd je kraj, ki mi je zelo všeč.

V gozd zelo rada zahajam, ker v njem živijo številne živali. Med njimi so mi najbolj ljubki veverica in ptički, ki veselo prepevajo svoje pesmice. Gozd je lep v vseh letnih časih, posebno pa spomladi, ko je živo zelene barve. Takrat v gozdu čutim svež vonj čistega zraka. Poleti lahko nabiram jagode, borovnice, gobe. Gozd nam poleti nudi prijazno senčico. V jeseni listje rumeni in odpada. Takrat se je lepo sprehajati po gozdu in poslušati, kako šumi listje. Pa tudi pozimi je gozd lep, posebno zasnežene smreke. Pozimi so živali v gozdu uboge, ker nimajo dovolj hrane. Gozdove moramo ščititi pred sekiro in požarom.

Zdenka Rejc, 8. razred

Do gozda imam čisto malo poti, zato grem vsak dan r. da tja. Največkrat grem s prijateljico Dani.

V gozd grem največkrat popoldne, ko napišem nalogo. Najraje pa grem poleti, ko rastejo gobe. Letos pa sem šla še velikokrat tudi zato, ker so regulirali potok ob reki Mirni. Večkrat sva z Dani šli po glino, a je nisva mogli dobiti, ker je bila pregloboko v zemlji. Zato sva rajši šli v gozd sedet na hloed, sestrici pa sta delali hišico iz mahu.

V gozdu se lahko igram, kolikor hočem.

Jana Kalčič, 6. razred

Nekega jesenskega dne smo šli na Ravnik pobirat krompir.

Nekaj časa sem ga pridno pobirala, potem pa me je zavleklo v gozd. Mama sem vprašala, če smem oditi. Rekla je, da lahko in je še pripomnila, naj pazim na keče. Tudi moja sestra je hotela iti z mano. Vzela sem jo s seboj. Hodili sva po gozdu in opazovali jesenske barve. Na tla nisva gledali. Tedaj je nekaj zaropotalo. Sestra je padla. Pogledala sem in videla, da se je spotaknila ob korenino. Šli sva malo naprej in videli jurčka. Pili sva ga zelo veseli. Takoj sva ga tekli pokazat mami. Stara mama je rekla, naj zakličeva: "Jurček, kje si?" in bova še kakšnega našli. Tako sva storili. Našli sva še dva jurčka, zraščena skupaj. Imeli sva srečo.

Zakaj ljubim naravo? Vsako jesen nas obdaruje z dobrotami, ki jih spravimo za zimo.

Erika Škarja, 5. razred

Že od malega imam zelo rada cvetice. Kamor sva šli z mano, se je mama jezila, da me ne bo več čakala, ko sem nabirala cvetice.

Ko mama spomladi presaja cvetice, ji zelo rada pomagam in opazujem njeno delo. Vzajem kakšno sadiko in jo posadim v lonček. Rastline, ki jih posadim, mi dobro uspevajo.

Andreja Urbič, 5. razred

Ko sem bila majhna, me je velikokrat bolel trebuh in tudi sedaj me večkrat boli, kadar pišem nalogo. Takrat grem v kopalnico in se umijem, da se mi malo pomirja. Če me še vedno boli, kličem mamo. Takrat grem v kopalnico in se umijem, da se mi malo pomirja. Če me še vedno boli, kličem mamo.

Marija Lenovšek, 5. razred

Pri novinarskem krožku sodelujem že tretje leto. Prvo leto sem rada pisala spis-
se. Drugo leto pa me je morala mamica že priganjati, da sem napisala spis. V
vsem letu sem napisala le devet spisov. Letos pa sem še bolj lena, saj sem jih
od začetka šolskega leta napisala le tri. Sedaj pa se je mentorica krožka spom-
nila, da bi učenci sami dajali predloge za naslove spisov. In res smo se učenci
tega lotili. In ob tej zamisli sem dobila voljo, da bom letos pri krožku bolj
vestno sodelovala. Upam, da se bom obljube, ki sem jo dala sebi, vestno držala.

Alenka Kotar, 5. razred

Na urniku smo imeli tehnični pouk. Ko je tovaršica prišla v razred, je prinesla
s seboj knjige. Povedala je, naj se razdelimo v dve skupini; ena bo delala z bla-
gom, tudi z volno, druga pa z lesom. Moja odlóčitev je bila zelo težka. Po pre-
misleku sem se odločila za blago in volno, saj je to delo lažje od dela z lesom.
Tovarišica je razdelila knjige in rekla, naj si izberemo izdelek, ki ga bomo de-
lali. Izbrala sem si igračko iz volne. Upam, da jo bom uspešno naredila.

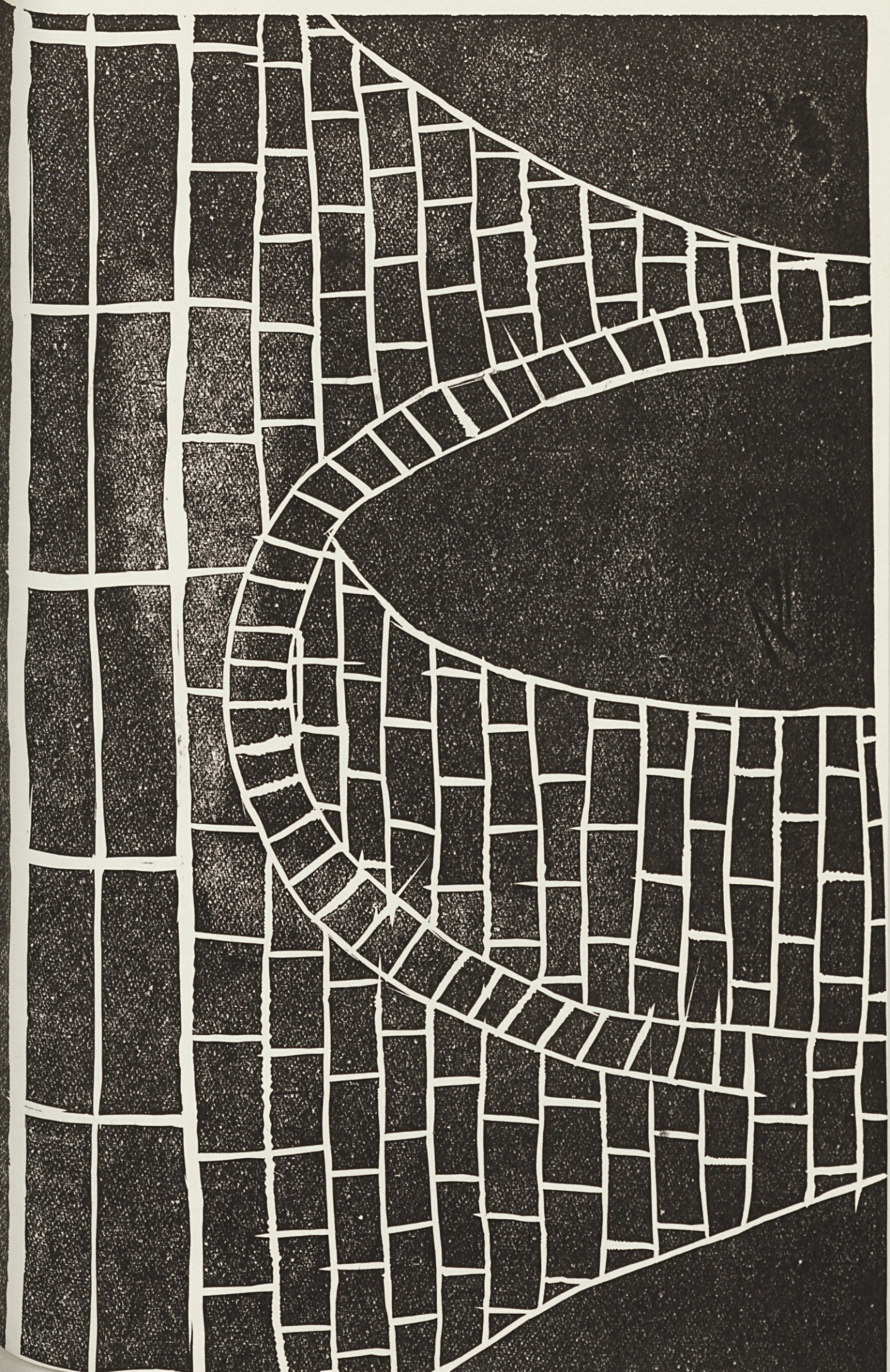
Andreja Urbič, 5. razred

ZAKAJ NAS STARŠI V ČASIH NE RAZUMEJO

V zimskih počitnicah sem se večkrat hodila smučat na bližnji hrib Borštek. Nekega dne smo se vsi otroci iz okolice zbrali na Borštku. Med njimi je bila tudi Dena - ena mojih najboljših prijateljic. Smučali in sankali smo se, se drsali po snegu in se prijetno zabavali. Čas je hitro mineval, zato sem pozabila, kdaj je prišel čas, ko bi morala domov. Bilo je tako lepo, da sem na uro pogledala šele takrat, ko je prišel vlak. "Joj," sem se zdrznila, se poslovila od otrok in odsopihala proti domu. Ko sem prišla domov, me je na mizi čakalo mrzlo kosilo in "prijazen" sprejem. Mama me je takoj oštela, kje hodim, da me toliko časa ni domov, kaj sem delala toliko časa, kaj mislim, da jim na pravljem toliko skrbi in še drugi očitki v obliki vprašanj, na katera nisem mogla odgovorjati. Najhuje pa je bilo, da mi je oče zagrozil, da se drugega dne ne bom smela iti smučat.

Potem sem ves preostali čas premišljevala, zakaj me starši niso razumeli, da sem res pozabila, koliko je ura, ampak so me poleg tega, da sem bila že sama dovolj zbegana in sem se čutila krivo, še ošteli.

Mihaela Gregl, 7. razred

Z A K O N E C C A N K A R J E V E G A L E T A

P R E P R O S T E B E S E D E

GLASILO NOVINARSKEGA KROŽKA OSNOVNE ŠOLE ŠENTRUPERT

šolsko leto 1976/77 leto VII. številka 2

Likovne priloge so pod vodstvom mentorice I. Konestabo naredili Zvonka Breznikar,
Mihaela Gregl in Miran Šiško; odtis je naredil Knjižotisk Novo mesto

Uredniški odbor: Damjana Zupan, Mojca Lokar, Mihaela Gregl, Miran Šiško,
Jožica Breznikar, Milica Koščak in Marjana Urbič

Mentorja : D. in J. Zupan